

Η ΣΧΟΛΙΚΗ ΖΩΗ ΕΝΟΣ ΠΑΙΔΙΟΥ

Κάποτε σε μία οικογένεια είχε γεννηθεί ένα παιδί, που ήταν σαν όλα τα άλλα τα παιδιά. Είχε τους γονείς του, τους θείους του και όλοι οι συγγενείς του τον αγαπούσαν πολύ, αλλά και εκείνος είχε τα ίδια συναισθήματα με αυτούς. Δεν ξεχώριζε κανέναν και θεωρούσε ότι όλοι ήταν οικογένειά του.

Όταν ήρθε η ώρα να πάει στον παιδικό σταθμό, όπως όλα τα παιδιά, το περιβάλλον που συνάντησε δεν ήταν φιλικό, όπως είχε συνηθίσει στην οικογένειά του.

Αντιθέτως, βρήκε παιδιά που δεν θα λέγαμε ότι τον αντιπαθούσαν αλλά ούτε και τον συμπαθούσαν, απλά τον εκμεταλλευόντουσαν. Ήταν έρμαιο των επιθυμιών τους. Για παράδειγμα τον έβαζαν να χτυπά άλλα παιδιά και αναγκαζόταν να πραγματοποιεί τις επιθυμίες τους, για να μην υποστεί εκείνος την επιθετικότητά τους.

Μετά από πολύ καιρό αποφάσισε να μιλήσει στους γονείς του για ό,τι του συνέβαινε. Οι γονείς του, τον συμβούλευσαν να τους μιλήσει και να τους εξηγήσει ότι δεν είναι σωστό αυτό που του κάνουν. Το επόμενο πρωί, που οι γονείς του τον πήγαν στον παιδικό σταθμό, το παιδί με την πρώτη ευκαιρία που του παρουσιάστηκε, πήγε να μιλήσει στον «φίλο» του για να του πει αυτό που περνούσε. Η απάντηση που πήρε από εκείνον, ήταν ένα γερό χτύπημα στο κεφάλι αφού πρώτα τον έριξε από τις σκάλες. Το παιδί μετά από αυτό δεν ξαναμίλησε σε κανέναν. Εκείνος αναρωτιόταν για ποιο λόγο γινόντουσαν όλα αυτά; Μήπως έφταιγε εκείνος; Μήπως τους προκαλούσε με κάποιο τρόπο; Η απάντηση που έδινε στο εαυτό του ήταν ότι τα παιδιά στο σχολείο τον ζήλευαν, επειδή θεωρούσαν ότι οι γονείς του ήταν καλύτεροι επαγγελματικά από τους δικούς τους.

Όταν ήρθε η ώρα να πάει στο δημοτικό πίστευε ότι όλα αυτά είχαν περάσει, αλλά δυστυχώς την πρώτη μέρα στο καινούργιο σχολείο, την ημέρα του Αγιασμού, ξανααντίκρισε μπροστά του το «παρεάκι» από τον παιδικό σταθμό. Τίποτα δεν είχε τελειώσει, τα δύσκολα χρόνια για το παιδί αυτό συνεχίστηκαν. Η απορία γεννήθηκε πάλι μέσα του, γιατί του συνέβαιναν όλα αυτά; Ενώ έκανε τα πάντα που του ζητούσαν, χωρίς να φέρνει αντίρρηση. Πέρασε σχεδόν όλα τα χρόνια του χωρίς φίλους. Δεν τον πείραζε, γιατί ήξερε ότι δεν αξίζουν την φιλία του. Η διαφορά που τον έκανε να ξεχωρίζει από τα άλλα παιδιά ήταν ότι δεχόταν διαφορετικά ερεθίσματα από το οικογενειακό του περιβάλλον και είχε άλλα ενδιαφέροντα. Είχε κατορθώσει να κάνει μόνο ένα φίλο, ο οποίος ήταν ο μοναδικός που τον καταλάβαινε.

Η τελευταία χρονιά του δημοτικού ήταν η χειρότερη και η δυσκολότερη για εκείνον και τους γονείς του, τράβηξαν ένα Γολγοθά, γιατί σε όλη αυτή την αντιπαράθεση που υπήρχε ανάμεσα στο παιδί και τους συμμαθητές του μπήκε τώρα και η αντιπαράθεση της δασκάλας με το παιδί, η οποία συνεχώς τον υποβίβαζε και τον μείωνε με τον πιο άσχημο τρόπο, αυτό το γεγονός έπαιξε σημαντικό ρόλο στην ψυχολογία του, ήταν η πιο οδυνηρή χρονιά.

Μετά από την πολύχρονη διαμάχη που είχε με τους συμμαθητές και την δασκάλα του, τα δύσκολα αυτά χρόνια πέρασαν. Έφυγε για τις καλοκαιρινές του διακοπές μαζί με την οικογένειά του, προσπαθώντας να βρει την ψυχική του ηρεμία και τη λησμονιά που τόσο μεγάλη ανάγκη είχε.

Τα χρόνια του γυμνασίου που ακολούθησαν ήταν πολύ πιο φιλικά για εκείνον, γιατί βρήκε πραγματικούς φίλους που άξιζαν τη φιλία του και κατάλαβαν ότι ήταν ένα διαφορετικό παιδί.

Έτσι μπόρεσε να κάνει μία καινούργια αρχή.